Γιος του Κρηθέα και της Τυρώς κι αυτός, ο Φέρης έκτισε την πόλη των Φερών, στη Μαγνησία, παντρεύτηκε την Κλυμένη κι απέκτησε γιο, τον Άδμητο, έναν από τους ήρωες που μετείχαν στο κυνήγι του Καλυδώνιου κάπρου και στην Αργοναυτική εκστρατεία, και ίσως μια κόρη, την Ειδομένη (αναφέρεται και ως κόρη του Αίσονα) που παντρεύτηκε τον θείο της, Αμυθάονα. Ο Άδμητος που διαδέχτηκε τον πατέρα του, ήταν ξακουστός για την καλοσύνη του. Σ' αυτόν έστειλε ο Δίας τον Απόλλωνα, να τον υπηρετεί για εννιά χρόνια ως τιμωρία για τον φόνο των κυκλώπων. Ο νεαρός βασιλιάς απλά του ανέθεσε το πανεύκολο για ένα θεό έργο να προσέχει τα κοπάδια του και του πρόσφερε την φιλιά του. Ο Απόλλωνας ένιωσε βαθιά υποχρεωμένος κι έψαχνε να βρει τρόπο να ανταποδώσει την τόση καλοσύνη. Υπήρχε και μια διαφορετική άποψη που υποστήριζε ότι δεν ήταν δυνατό ένας θεός να υπηρετεί έναν άνθρωπο, έστω κι αν αυτός ήταν βασιλιάς. Η εύνοια του Απόλλωνα προς τον Άδμητο είχε άλλα κίνητρα, ερωτικά. Ο επικός ποιητής, Ριανός (7ος π.Χ. αιώνας), που την υποστηρίζει, αναφέρει ότι ο θεός μπήκε εκούσια στην υπηρεσία του Άδμητου «δι' έρωτα». Κάτι τέτοια όμως έρχεται σε αντίφαση με τη ροή των πραγμάτων, καθώς ο Απόλλωνας ήταν αυτός που βοήθησε τον Άδμητο να πάρει την καλή του:

Ο Άδμητος ήταν βαθιά ερωτευμένος με την πρώτη του εξαδέλφη, την πανέμορφη Άλκηστη, κόρη του Πελία και της Αναξιβίας. Ο θείος του όμως έβαζε όρο βαρύ ότι θα την έδινε σύζυγο σε όποιον πήγαινε να την ζητήσει οδηγώντας άρμα, στο οποίο ήταν ζεμένα ένα λιοντάρι και ένα αγριογούρουνο. Όταν ο Απόλλωνας πληροφορήθηκε το πρόβλημα, ημέρωσε δυο θηρία, τα έζεψε σ' ένα άρμα και τα πρόσφερε στο ερωτευμένο αφεντικό του. Ο Άδμητος οδήγησε το άρμα στην Ιωλκό, προκαλώντας τον τρόμο των κατοίκων. Ο Πελίας όμως υποχρεώθηκε να του δώσει την κόρη του (Απολλόδωρος Ι, 105).

Όμως, δεν αρκέστηκε στην χάρη αυτή ο Απόλλωνας. Στους γάμους του ζευγαριού, παρούσες ήταν και οι Μοίρες. Αφού πρώτα τις μέθυσε, τις απέσπασε την υπόσχεση πως δεν θα πέθαινε ο Άδμητος όσο θα βρισκόταν κάποιος που θα προσφερόταν να τον αντικαταστήσει. Οι Μοίρες ποτέ δεν το συγχώρησαν αυτό στον Απόλλωνα. Στην τραγωδία του Αισχύλου, «Ευμενίδες» (727 – 728), φέρονται να του λένε (μετάφραση Ιωάννη Γρυπάρη):

«Συ 'σαι που τα παλιά μας χάλασες μοιράδια

και τις αρχαίες με κρασί ξεγέλασες θεές».

Όλα αυτά έγιναν επειδή, ως θεός της μαντικής, ο Απόλλωνας γνώριζε ότι ο Άδμητος έμελλε να πεθάνει νέος. Κι όταν στ' αλήθεια ήρθε η ώρα του, έμαθε από τον θεό την εναλλακτική λύση που είχε. Έψαξε να βρει αντικαταστάτη. Ο πατέρας του, ο γέρο Φέρης, αρνήθηκε να πάρει τη θέση του. Το ίδιο και η μάνα του, η γριά Κλυμένη. Κανένας δεν δεχόταν να πεθάνει αντί γι' αυτόν. Η μόνη που προσφέρθηκε ήταν η νέα, όμορφη και βαθιά ερωτευμένη γυναίκα του, η Άλκηστη. Θα την έσωζε ο Ηρακλής ή θα την συμπονούσε η Περσεφόνη, βασίλισσα του Κάτω Κόσμου.

(τελευταία επεξεργασία, 11 Απριλίου 2021)